

man, hvor forføkkeligt det er at eje en Td. Hartkorn i en god Egn og at eje en Td. Hartkorn i en simpel Egn. Altsaa jo mere vi i Virkeligheden lægge paa Amtsrepartitionsskonden, desto uretfærdigere falder det med Hensyn til Staten, og dette Hensyn har bevirket, at Flertallet har ment at burde overføre disse Forhold paa Staten og har stillet et Endringsforslag under Nr. 46, der gaar ud paa, at Omkostningerne ved døvstumme, blinde og idiotiske Børns Opdragelse skulle i Fremtiden falde paa Staten, og ogsaa Udgiften til ubemidlede sindssyge. Overfor det sidste skal jeg dog indrømme, at Flertallet har haft lidt Betænkelighed. Det vil nemlig komme til at gribe temmelig stærkt ind i Forholdet til Kjøbenhavns Kommune, der selv ejer sin Anstalt i saa Henseende. Derfor har Udvalget ogsaa ment, at det paa dette Omraade vilde være villigt til mulig at tage en anden Ordning, men dog en saadan, at det ikke faldt fuldt paa Amtsrepartitionsskonden, men at i det mindste for en Del af Summen noget faldt paa vedkommende Sognekommune. Det næste Forslag, jeg har at omtale, er det, der er stillet til § 62, og det kan jeg komme grumme nemt fra, thi det har i Grunden været omtalt og afstemt flere Gange. Det angaar Forholdet om Udbjævnning af visse Summer for Amtsrepartitionsskonden, Amtsraadsstedsene og de i Amtsraadsstedsene værende Købstæder. Paa dette Omraade, der angaar Udgifter i Anledning af venerisk Syge, tror jeg dog, at man paa det bestemteste maa sige, at her er det særlig Købstæderne, som med Rette maa bære den største Part og altsaa derved at det bliver udbjævnnet i Virkeligheden føre denne Udgift over paa Landet. — Jeg kommer saa til de Forslag, der ere stillede til § 64. Udvalgets Flertal skal udtale, at Lovforslagets § 64 peger i en Retning, som man maa paastønne, idet den gaar i den Retning, at ældre Mennesker under visse Forudsætninger skulle have en Understøttelse, der ikke skulde betragtes som Fattighjælp. Man kan forstaa da Opgaven er saa indskrænket, og Reglerne saa stærke, som de ere, er man ikke fra den højtærede Ministers Side fremkommet med Forslag om fra Statens Side at hde noget til dette temmelig store Formaalets Løsning, men efter at Udvalget har udvidet dette betydelig og taget de indskrænkende Bestemmelser bort, saa vil i Virkeligheden denne Opgave blive meget større. Det vil i Virkeligheden efter Forholdene, som de ere, blive en Alderdomsforsørgelse for ubemidlede, i det mindste saa godt som de under de nuværende Forhold kunne føres frem. Endringsforslaget sætter visse Bestemmelser op, og det

er i Grunden disse, man ønsker at høre ikke alene den højtærede Ministers, men ogsaa Tingets Mening om, altsaa som Grundlag for Bestemmelser angaaende en Alderdomsforsørgelse ordnet paa denne Maade. Den første Bestemmelse er, at man siger, at det skal være en her i Landet forsørgelsesberettiget Person, at det skal være en Person, som ikke er funden skyldig i en i den offentlige Mening vanærende Handling eller, for saa vidt han har gjort sig skyldig deri, da har faaet Geresoprejsning. Jeg veed ganske vist, at det sidste, vil man sige, behøves ikke, idet den, der har faaet Geresoprejsning, betragtes som en, der ikke har begaaet nogen Forbrydelse; men naar man har indsat det, er det nærmest for at pege paa, at det er en Bøje for dem, der muligvis endnu gaa med denne Byrde paa sig, til at de kunne søge under de givne Forhold at faa Geresoprejsning, hvis de skulde have gjort sig skyldige i en Misgerning. Det næste er, at de skulle være 60 Aar, og endelig har man sat en Bestemmelse ind, som man holder paa som det Offer, vedkommende skal have bragt for virkelig at vise, at han sætter Pris paa at faa den Understøttelse, her er tiltænkt ham; det er, at han i de sidste 5 Aar før sit 60de Aar ikke har modtaget Fattighunderstøttelse. For dem, der ere inde i de Forhold, er det en bekendt Sag, at det er en stor Opgave for mange at løse. Naar Folk først ere komne paa Fattigvæsenet, og de saa komme ud deraf, stilles der i Reglen saa mange forskellige Krav til den mindre Indtægt, de Folk i Almindelighed have, at det at kunne holde sig udenfor Fattigvæsenet i et Tidsrum af 5 Aar er et meget stort Offer eller rettere kræver meget store Anstrængelser, saa at det bør belønnes ved, at man siger, at de som værdige Borgere i Samfundet nu i Virkeligheden have arbejdet i den Tid, de kunde, og derfor ogsaa bør have denne Alderdomsforsørgelse for det Arbejde, de have leveret i det almindelige Samfundets Tjeneste. Nu vil man maaste sige: Ja, men vil det ikke blive meget befofsligt? For det første kunde man i sin store Almindelighed tænke sig, at Størsteparten af dem, som nu ere 60 Aar, og som ere paa Fattigvæsenet, eller om ikke de, saa dog de tilsvarende, ville rette sig saadan, at de, naar de blive 60 Aar, ville kunne komme med. Men foruden disse, som gøre Regning paa at være under Fattigforsørgelse og altsaa blive under de nuværende Forhold, vil der være en hel Mængde, som efter det 60de Aar lever af Godgørenhed og den lille Smule, de kunne fortjene, Folk, som nærmest ude paa Landet saa deres Støtte gennem den saakaldte „de fattiges